

до 7-й Ноемврий. Къмъ това неостава друго, освѣнъ да се прибави и общо-признатий фактъ, че ако има да се благодари нѣкому за тъй щастливий исходъ на тази война, то най-много трѣбва да се благодари на тази шепа юнаци, които отъ самото начало се испрѣчихъ и задържахъ Сърбетѣ, като дадохъ възможность на нашитѣ сили, да се съсредоточятъ подъ Сливница.

Живо се помни, мислимъ, и до сега въ памятьта на подчиненитѣ и другаритѣ по бойното поле на капитана Маринова, за неговата распорѣдителность, като началникъ на Врабченската позиция. Съ каква рѣшителна енергия се явявалъ той почти на всѣки пунктъ, където се изисквала помощъ, въ сражението на 3-й Ноемврий, при защитата на Врабченската позиция, тази Врабча, която ако има до нѣкога да благодари за своето име въ историята, то трѣбва да благодари най-много капитану Маринову. Съ двѣ распоканали роты, които той можилъ да събере и приведе въ редъ слѣдъ отстъпванието отъ Врабченската позиция, той се рѣшилъ да атакува при мѣстото „Сѣкирица,“ несравнено по-силний неприятель, на когото случайно врѣхлѣтелъ и съ това неисказано облегчилъ положението на дѣйствующитѣ тамъ наши части; тази „виручка“ не е ли повече отъ юнашки подвигъ! Безбройни сж били, разказватъ, заслугитѣ на енергичний и храбрий Мариновъ, прѣзъ тѣзи петъ дена отъ неговата дѣятелность на бойното поле, като приемалъ